C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Mostecky_Jaroslav-Kveten_stejne_jako_loni.pdb

PDB Name: Květen, stejně jako loni
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.3.2007
Modification Date: 12.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Mostecký - Květen, stejně jako loni

Světlo petrolejek bouralo tmu nad stoly a spoře osvětlovalo tváře mužů.
"Zítra je třináctého května, Wernere," obrátil se Steve na hostinského. "Stará se tě ptá, jestli může dnes večer přijít." Hostinský kývl a postavil na stůl novou láhev. "Můžete přijít všichni, jako vždycky. Akorát mám podmínku, a tu znáte." Povytáhl v lampě knot a přešel ke druhému stolu.
Zabil jsem esem Jakemu červenou královnu a zhoupl se na židli. "Myslím, že přijdou všichni," řekl jsem nahlas k ostatním. "Nebo má někdo jinej nápad?"
Pár chlapů se zašklebilo a někdo se bezzubě zachechtal.
Jake uplivl mezerou mezi zuby na zčernalou podlahu. "Kdybych byl jako vy, a měl rodinu, pak by byl nejlepší nápad se vocaď odstěhovat. A nejlíp tak v zimě, když je řeka zamrzlá."
"Tak proč nejdeš?" zavrčel starosta rozmrzele. Nenadělal s tím vůbec nic a příští rok při volbách mu to spočítáme.
"Protože to tu mám rád," odpovídal klidně Jake mezi plácáním karet "Kromě toho se to stává všude. Jenom to není nikde tak pravidelný."
"To dělá mladej Shackleton, víte to všichni," ozval se šepot. Hostinská se vrátila ze sklepa.
"Shackleton je po smrti, matko," ozval se Fred Miller. Byl to novousedlík a přistěhoval se teprve před půlrokem. Nevěřil. Až tu bude pár let... Taky to byl největší kandidát.
"Neznal jste ho, pane Miller," zasupěla znovu hospodská. "Dokázal vypít vitriol a nic to s ním neudělalo. Pak to jednou přehnal a jak se rval, zabil svýho tátu. Od tý doby..."
Novousedlík mávl rukou: "To jsem slyšel tisíckrát za celej ten půlrok, co jsem tady. Klidně bych zůstal doma, ale vaše ženský tu moji dočista zbláznily. Od rána balí, oblíká děcka a chystá se na noc sem. Za chvíli jí půjdu pomoct. Je to balík, těch věcí, který nechce nechat doma."
Hostincem to zabubnovalo, jak se venku vítr otočil a vrhnul proudy deště přímo do okenních tabulek.
"Vždycky se to tak dělalo," protáhl Steve, "že si třináctej květen odskákal novousedlík. Deset ženskejch je tady provdanejch už podruhý. Dycynky se přistěhovaly a po třináctým květnu sháněly do usedlosti novýho chlapa."
Fred Miller se zarazil. "Jak tomu mám rozumět, vždycky se to tak dělalo...!"
Jake se zajíkl. Domíchal karty, rozdal je a povídá: "Steve nechtěl říct, Frede, že bychom ho vybrali sami. Je to svůdná myšlenka, ale kdo se jednou přistěhoval sem, ten je náš. Prostě to bylo tak, že ten chlap nevěřil. Nevěřil a odskákal si to. Řehtal se nám do ksichtu a zůstal doma s celou rodinou. A celá rodina taky potom zůstala naživu..."
"Jenom jeden vždycky zařval," nenechal jsem Jakea domluvit. Jake vyhodil osmu a pokračoval: "Ví bůh, že jsme jim to nikdá nějak moc nerozmlouvali. Měli jsme aspoň jistotu, že to nebude nikdo ze starousedlíků. Přišel třináctej květen, s ním Shackleton a obec měla o živou duši míň."
Starosta se otřásl. Všichni jsme mlčeli. Kolem sedmé, jako každý rok, se sebereme, necháme si u Wernera otevřené účty a sejdeme dolů pro ženy a děti. Shackleton byl skoro slepej a nemusel by rozeznat ženskou od chlapa. A kdyby nedosáh po žádným mužským, pak by popadl, co by bylo po ruce.
Venku zaburácel hrom.
"Bude pršet celou noc. A celej den..." zašeptala hostinská. Nasadili jsme si klobouky a vyšli do deště. S přicházející nocí bude stále větší mokro a cesta k hostinci na svahu kopce, vysoko nad ostatními usedlostmi, se stane neuvěřitelně kluzkou. Dole, na úpatí, jsme se rozcházeli ke svým statkům. V klidu. Nebylo to daleko a až do půlnoci budeme mít klid. Pak přijde mladý Shackleton, a dá-li Bůh, najde ve vesnici někoho cizího. Předloni jsme byli v hostinci všichni. Úplně všichni a říkali jsme si, co asi Shackleton udělá... Až starý Bailey uklouzl u vchodu po nanošeném blátě, vypadl ze dveří a zřítil se po rozbahněné stezce z kopce Shackletonovi rovnou do náručí. Ať se děje, co se děje, každý rok si ten parchant vybere svou daň.
Doma už bylo sbaleno. Děti již zimomřivě podupávaly před stavením, když jsem konečně dorazil a na betonové verandě odupával bláto z holínek.
Betty vynášela batohy a také si obouvala holínky.
Přestože bylo teprve sedm hodin, černá mračna a provazy deště halily krajinu do šera, jako těsně před setměním. Do střech se v poryvech větru opírala průtrž a měnila cesty a úvozy v celém údolí v říční přítoky.
"Nahoře proti proudu musí být peklo," prohodila žena. Děti si navlékly pláštěnky a vyrazili jsme. Nesl jsem na zádech batoh a za ruce vedl kluka i holku. Betty šlapala přede mnou. Od vrbových hájů zaznával stále sílící hukot řeky.

"Tati," snažil se Dick překřičet rachot deště a sténání stromů. "Krávy tam zůstaly."

"Odvázal jsem je. Najdou si cestu samy. Těm se nikdy nic nestalo. Ovce se taky zachrání, neboj. Jen my musíme přespat v hostinci u pana Dixona. Budeme tam celý zítřek a ještě jednu noc. Pak se vrátíme a uklidíme..."

Oblohu rozčísl blesk a někde u kostela vzplanul strom s ohňostrojem jisker.

"A proč?" křičel zase zpod kapuce Dick.

"Co myslíš?"

"Proč musíme přespat u Dixonovic?"

"No, protože..." Nechtěl jsem jim to vyprávět. Bůh ví, co kde už o tom zaslechly. Dešťové kapky nás bily do tváří, míchaly se s potem a klouzaly za krk a za košili. Tma přikvačila rychlostí přívalu a každou chvíli jsem musel oba přenášet přes nově zrozené potůčky. Větve větrem zkoušených stromů se zmítaly ve smrtelných křečích a z temných zákoutí zpod smutečních vrb na mne zírala jeho tvář. Shackletonova.

Dickovi ani Dorotce se moje odmlka nelíbila: "Tak proč, tati?"

"Jenom jim to, pro živého Boha, neříkej," ozvalo se ze tmy před námi. Měl jsem v té chvíli obrovskou chuť ji obejmout a poděkovat jí za to, že se mnou žije. Že je statečná...

"Neříkej jim to, jsou na to trošku malí," dodala ještě jednou. Kopec s Dixonovic stavením se blížil.

"Tak proč?" nedal se odbýt Dick. Mlčel jsem.

"Kvůli Shackletonovi, co jste ho utopili?" zeptal se a šel dál vedle mne. Ani se na mne nepodíval.

Který blbec mu to řekl?

Kdo mu řekl, že jeho táta vraždil? Kdo, sakra?

"My jsme ho neutopili, Dicku," ozval jsem se znovu, až když jsme zastavili před dveřmi Dixonovy hospody. "Utíkal před námi a skočil do té řeky docela sám."

"Mně to teta Dixonová vykládala jinak," zkusil odmlouvat. Dostal facku, až se zastavil o zeď.

"Nemlať ho," zarazila mě Betty a položila mi ruce na zápěstí. Potom se obrátila na Dicka: "Teta Dixonová je blázen. A když budete poslouchat ty její tlachy, tak budete taky takoví."

Chvíli přemýšlel, a pak přísahal na gloucesterskou žábu (to je talisman všech kluků z Abewyrtského údolí), že už nikdy neřekne nic takového.

Úplně mi stačilo, že jsem si to říkal sám a že jsme si to četli večer při kartách jeden druhému z očí.

A že na to doplácejí lidi.

Každý rok jeden člověk. Vinní, nevinní. Už patnáct let. Patnáct lidí...

Hospoda už byla plná. Starý Werner Dixon roznášel láhve s vínem a pivo, ženy stlaly v horním poschodí deky pro děti a sušily u kamen svršky, pověšené na opěradlech židlí.

Sumot deště se nám zakusoval do uší. Seděli jsme kolem stolů, hráli farao a ušklíbali se nad hostinskou. Klečela u křížku na stěně a drmolila modlitby.

Jake se zachechtal, hned jak vstoupil: "Jářku, matko, pomohlo to už někdy?"

Dixonová si ho nevšímala a dál žmoulala v prstech růženec.

Jake se kolem ní protáhl a přisedl si k nám. Byl jediný, kdo neměl v údolí statek. Fungoval jako kovboj i kopáč snad už u každého usedlíka v údolí. Jeden čas dokonce vypomáhal i Dixonovi. A myslím, že to byl jediný člověk v kraji, kterému jsem nikdy neměl chuť rozbít hubu.

"Osm hodin," nadhodil starosta, když odbilo na pendlovkách.

"Už by tu měl být."

"Kdo?" zeptal se Dixon. "Kdo cizí by sem chodil? A místní jsou všichni tady. Můžete bejt klidní. K mý hospodě voda nedosáhne, to by muselo nejdřív zatopit celý Apalačský hory..."

"Dal jsem si inzerát," řekl starosta.

Všichni ztichli a podívali se na něj. Dneska si uvědomuju, že jediného Jakea tenkrát hned napadlo, co tím starosta myslí. Uplivl si a šel ven.

My ostatní jsme zůstali sedět a čekali, co nám řekne.

"Jakej inzerát, starosto?" zeptal se Steve a dolil si na dva prsty Dixonův calvados.

"Dal jsem si inzerát, že prodám ranč. Celou usedlost i s dobytkem. Se vším."

Teď jsem se zeptal já: "Chceš pláchnout, starosto? Koneckonců, stejně v příštích volbách nemáš šanci, tak co? Myslíš si, že tě Shackleton nechá z údolí odejít? Zrovna tebe?"

"Dal jsem si inzerát," nenechal se starosta umlčet, "aby sem přijel kupec. Odepsal mi a domluvil jsem to s ním, že přijede dnes večer. K osmý hodině. To se ví, že nechci prodat. Chci, aby sem přijel. Někdo cizí, někdo, kvůli kterýmu nebudou ženský vyvádět, když náhodou uklouzne na cestě a skutálí se dolů."

Na okamžik bylo ticho. Jen drmolení Dixonovic báby bručelo do šumění deště a vzdáleného vytí bouřky.

"Není to špatnej nápad," natáhl Steve. "Ale je to vražda."

"Bude to nešťastná náhoda," řekl jsem odmítavě. "Líbí se mi to, starosto. Jestli to vyjde, máš můj hlas ve volbách zaručenej."

"Nejde mi o volby," zavrtěl hlavou starosta a ze široka se usmál. "Jde mi o lidi z našeho údolí. Nějakej inteligent z Knoxville se naloká kalný vody a Shackleton zas dá na rok pokoj."

"Třeba by z něho byl dobrej soused," namítl Steve.

Starosta zavrtěl hlavou: "Kdepak. Chce to jako letní sídlo. Bude sem jezdit střílet králíky a tak."

"Aby to nebyl nějakej politik..."

"Nebo herec. Mohly by bejt velký problémy. Když si chlapi od policie podaj ženský, tok ty jim vyklopí všechno."

Starosta znovu nesouhlasil: "Ženský jsou nahoře. Dole je s náma jen paní Dixonová, a ta nic nepoví, viďte, matko?"

"Baže nepoví," přikývnul hostinský Dixon a obešel stoly, aby každému naplnil skleničku. "Ta runda je na mě," spokojeně zamručel, když došel k poslednímu. "A připijeme na starostu."

Steve vychrstl whisky do krbu a hřmotně odstrčil stůl. "Říkejte si co chcete, ale je to vražda."

Vstal jsem a zatlačil ho zpátky do židle: "Seď, Steve! Byls s náma, když jsme lynčovali Shackletona, a byls to ty, kdo ho navrhl svázat, než jsme ho hodili do řeky. Tak teď mlč!"

"No právě!" vykřikl a chtěl se hned zase zvednout Zatlačil jsem ho zpátky. "No právě," opakoval, "to mi úplně stačilo. Tobě se o tom nezdává, Wille?" zpola se otočil na mne. "Ani vám ostatním?"

"Zabil svýho tátu," řekl potichu Dixon.

"A ty myslíš, že by ho chtěl jeho táta za to takhle potrestat?"

"Prostřelili jste mu ruce jako Ježíšovi," zaječela potrhlá Dixonová. "I nohy. Místo hřebů kulky."

Hostinský se po své ženě ohnal utěrkou: "Pro Boha živýho, zalez do kuchyně, babo bláznivá!" zahnal ji dovnitř a zamkl.

"Co když vyleze oknem," namítl někdo.

"Už to jednou zkusila. Okno je zatlučené, nejde otevřít."

Nastalo ticho. Jen sem tam zavrzala židle.

"Co s tebou, Steve," promluvil starosta po chvilce.

"Steve je jeden z nás, a bude mlčet," řekl jsem a v očích ostatních uviděl souhlas. "Koneckonců, nezabíjíme my, ale Shackleton. Radši bych ho zavřel do sklepa, než bude po všem."

Dixon zvedl poklop za pultem a přistavil žebřík. "Máš tam slaninu, uzený a pivo. Potom to zaplatíš."

Počkali jsme, až Steve sleze dolů, a pak jsme žebřík vytáhli. Byla tam tma, ale Steve určitě uzený i sudy nahmatá.

"V zadním rohu máš kbelík," zakřičel ještě do tmy Dixon a praštil poklopem zpátky na místo. Steve něco zavolal, ale nikdo jsme mu nerozuměli.

Narovnal jsem se a otočil se: "Je náš," řekl jsem ještě jednou k tázavým tvářím sousedů. "Bude mlčet. Každý z nás bude mlčet, že jo?"

A všichni přikývli. Nic jiného nám nezbývalo. Shackleton je tu jen jednou do roka. My ostatní jsme tu každý den.

***

Bylo jedenáct hodin v noci Ženský spaly nahoře v patře a v podkroví s dětma a starostův zákazník nikde.

"Třeba nepřijede," řekl do ticha kolem karetních stolků Fred Miller. Byl bledý jako stěna. Za chvíli měla přijít půlnoc a asi si až příliš bral Stevova slova o novousedlících. "Třeba ho někde zdržel déšť. Nebo je někde zatopená silnice..."

Starosta zavrtěl hlavou: "Není. Z Knoxvillu až sem nemůže být zatopená silnice. Nejsem hlupák, Frede Millere."

"Hlupák nejste, to bych nikdy netvrdil," ošil se Fred a nervózně zahodil karty na stolek. Chvilku pomrkával a nezúčastněně se díval, jak si chlapci přisunují jeho dolary ke svým hromádkám. "Nemohl jste přece, starosto, počítat s tím deštěm."

"A s čím jiným podle tebe?" zasmál se Jake, který už zase seděl u krbu s nohama vraženýma skoro až v ohništi. Stoupala mu z nich pára a mísila se u stropu s oblaky cigaretového kouře.

"Shackleton se utopil, a proto sem přichází s vodou. Na to můžeš vsadit milion k jedný, že každej rok třináctýho května zatopí voda Abewyrtský údolí. A tak bylo jasný, že přijde průtrž mračen. Loni se protrhla touhle dobou hráz gloucesterského jezera, a to dá rozum, že se nemůže provalit rok co rok právě na stejný datum. Navíc, starosta musel sehnat kupce jedině z Knoxvillu. Odtamtud sem vede jediná cesta po kopcích. Všechny ostatní cesty jsou za velký vody nesjízdný. A my ho potřebujeme právě tuhle noc."

Světlo petrolejek hrozně mate, ale měl jsem dojem, že se Fredovi na čele zaleskl pot.

"Co když nepřijede? Koho potom hodíte Shackletonovi?" Zdálo se, že uvěřil. Kdepak teď byl ten suverén, co si z nás už pár dnů před třináctým dělal blázny?

Hlouček u okna se uchechtával, ale jinak všichni mlčeli. Co taky odpovědět?

Fred zbledl ještě víc.

Zvedl jsem se a zamířil ke dveřím. Ještě než jsem vyšel ven, obrátil jsem se: "Nemusíš mít strach, Frede. V tomhle údolí vždycky táhli usedlíci spolu."

Venku byla tma a ledové kapky mě bleskově promočily na kůži. Hostinec starého Dixona byl vlastně prvním stavením na cestě od Knoxvillu. Až pojede, musí projet kolem. Pár minut jsem stál pod převislou stříškou a mrkal před kapkami roztříštěnými větrem. Do rachotu bouře v krátkých intervalech ticha zaznívalo pláč dětí zevnitř, trámy stodoly za stavením vrzaly pod nápory vichřice. Slabounké světlo z oken hostince se odráželo od rozmoklého, rozbředlého povrchu stezky, točící se v serpentinách dolů do údolí. Hladina louží se ve sporém světle zmítala pod dopadajícími provazci vody, svazujícími oblohu se zemí. Tady zastaví cizinec a půjde se se starostou podívat na ranč. Jestli přijede ještě v noci, neuvidí jej aspoň ženské. A zítra by padal do vody náhodou mnohem hůř, než dnes v noci.

Dveře hostince vrzly a starostova hmotná postava došla až ke mně.

Uhnul jsem stranou a umožnil mu postavit se vedle mne pod diskutabilní ochranu plátů břidlice.

Chvíli jsme stáli jen tak. Dva lidé, kteří se už deset let jen zdraví.

"Myslíš, Wille, že děláme dobře?" zeptal se najednou a já se musel sehnout pod tou otázkou.

"Ty si myslíš, že ne?"

"Nevím," ozval se povzdech. "Tu vodu nezastavíme. Jeremy Shackleton se mstí a chce nás. Všem osm. Zabili jsme ho. Byla to vražda, víš to stejně jako já..." Na chvilku se zarazil. Ve tmě jsem jeho pohled spíš ucítil než uviděl. "Víš to, Wille?" jako by se chtěl ujistit.

Nemohl vidět, jak kývám. Přesto pokračoval: "Chce nás, a dokud nás nedostane, bude třináctý květen pro naše občany dnem očistce. Každý rok umírá nevinný člověk, Wille. Máme na to právo?"

"Máme," namítl jsem potichu. "Máme rodiny, až na tebe. Ti, co umírají, jsou sami."

Nevšímal si toho. "Kvůli nám osmi umírají lidi. Věř mi, Wille, kdybych věděl, že nebudu sám, ale že půjdem všichni, šel bych k řece a počkal na Jeremyho."

Otřepal jsem se. Na zádech mi vyskočila husí kůže ne z ledových kapek, ale z jeho slov.

"Opravdu si myslíš, že Steve, já, Jake... Že se necháme strčit do pytle a hodit do řeky? Jako koťata?"

"Já bych šel s váma," řekl starosta. Nechtěl jsem věřit, že by mne přemlouval, ale jeho slova měla takový tón. "Museli bychom všichni, jinak s příštím májem přijde Shackleton zas."

"Ty ses zbláznil!" rozeřval jsem se. "Já mám malý děcka a na podobný nápady nemám vůbec chuť!"

"Myslím, že bychom tě udrželi i násilím, Wille," zašeptal ten pitomec. Couvl jsem do deště.

"Nemusíš se bát," ozval se znovu. "Jsem sám, kdo si to myslí. Možná ještě Steve... Nezdá se ti, že nás musí ostatní z údolí nenávidět? Třeba ten Fred. Nedávno si tu našel nový domov. Daří se mu. Má kukuřici jako nikdo. A teď drkotá zuby, abychom jej nevybrali odskákat to, co jsme zavinili my před patnácti lety."

Byl jsem zticha a pátral bezmyšlenkovitě očima po příjezdové cestě.

"Bojím se, Wille, že jsme to byli my, kdo proklel tohle požehnané místo. Až nás dostane, všechny, myslím, tak to skončí."

Mumlal pro sebe a botama čvachtal v té největší kaluži. "Bojím se, že ve chvíli, kdy první z nás zemře nějak jinak než v Jéremyho rukách, ztratíme jedinou šanci skončit tu hrůzu. To už by nikdy nemohl dostat všechny..."

Popadl jsem ho pod krkem a vtlačil mu kolena do břicha. "Tak aby bylo jasno! Budeš držet klapačku! Kdyby Dixonova bába pořád nekvákala ty svý blbosti, tak se už dávno zapomnělo, proč Shackleton přichází. Pěkně tady budu žít a každej květen třináctého se budu řehtat z Dixonovic oken Shackletonovi do ksichtu. A klidně každej rok podám inzerát. Nakonec to byl tvůj nápad Dobrej, i když nevyšel..."

Naše promočené, zaklesnuté postavy náhle osvětlily reflektory auta, jedna z pneumatik sjela mimo asfalt a ohodila nás vyšlehaným blátem.

Pustil jsem starostu a otřel si z čela pot a vodu.

"To bude on, ty starej lišáku," zasyčel jsem a udělal první krok k autu.

Světlomety zhasly a kolem byla najednou větší tma, než předtím.

"Já ten auťák skoro nevidím," zašeptal starosta.

Poryv deště nás málem srazil k zemi a kapky se s ještě větší zběsilostí pustily do zahlcené trávy. Stáli jsme několik kroků od místa, kde jsme tušili automobil, a čekali na blesk, aby nám to potvrdil. Z údolí se čas od času ozval praskot stromů, pouštějících své koruny do proudu. Řeka výhružně hučela a asi už mnoho nescházelo, aby dosáhla k prvním stavením v údolí.

"Já ho cítím, je tady," řekl pojednou starosta kupodivu pevným hlasem. Z hostince se ozvalo ztlumené cinknutí hodin. Pak další, a ještě dvakrát.

"Celá," řekl jsem.

"Bude dvanáct."

Bití hodin se rozléhalo po celém kraji, jako by vítězilo nad burácením bouřky. Hostinec podivně ztichnul a každý nechtěně počítal gong, jehož zvuk se ozýval nad zatopenou krajinou jako trouba rybářů v mlze na moři.

"Já ho cítím," řekl starosta znovu. Mimoděk jsem se přistihl, jak couvám ke stěně.

Hluboko pod námi se ozývalo šplouchání zlomených kmenů ve vírech a lomoz ulámaných větví, narážejících v divokém proudu o sebe.

V té hrozné tmě se probudilo syčení, jekot, mráz vnikal do kostí, a když uši uvykly smrtelné tónině, zřetelně uslyšely jméno.

"Wille!" volal. "Williame!"

Jekot zanikl v šumotu deště a já cítil své ruce, jak zarývají prsty do obnažených cihel Dixonova domu a lámou si nehty.

"To bylo moje jméno," řekl jsem. "Letos to bylo moje jméno!"

"Loni to byl Jake a předloni já," ozval se starosta. "Zapomeň, co jsem ti prve říkal, Wille. Přijel kupec. A do příštího roku něco vymyslíme."

Odlepili jsme se od stěny a přistoupili k vozu.

Muž za volantem si na nás posvítil baterkou, stáhl nepatrně okénko a snaže se překřičet bouři, zeptal se: "Znáte Abewyrtské údolí?"

Přikývl jsem, ale starosta mne předešel. "Vy jste pan Taylor, že? Chadwick Taylor? Jsem starosta této obce, Andrew Kozlanski... Dostal jste můj dopis, a proto jste přijel, není-liž pravda? Jen pojďte ven. Autem se stejně už dál nedostanete. Cekám tu na vás. Trochu se ohřejeme v hostinci, dáte si vejce se šunkou a vyrazíme domů. Trochu nevlídno, ale není to daleko. Budeme to mít za sebou cobydup, uvidíte..."

Nikdo z nás nečekal, že cizinec nepřijede sám. Myslím, že ani starosta.

Ta dáma proplula lokálem, docela samozřejmě podtrhla židli zpod Jakeových nohou a rozvěsila si na ní vedle krbu svetr a bundu.

"Mohu se zde někde převléci, pane hostinský?" zeptala se ztuhlého Dixona, a když neodpověděl, pokrčila rameny, zalezla do kouta a za rohovým stolem si sundala promočené kalhoty a košili. Z květované tašky, kterou si přinesla s sebou, vytáhla suché svršky a rychle se znovu oblékla.

"Už jsem, Chade," zavolala na Taylora, který pořád ještě stál se starostou ve dveřích.

"S tímhle Kozlanski nepočítal," ozvalo se od vedlejšího stolku. Syknul jsem varovně na mluvku a Jake začal povykovat po Dixonovi, kde je, sakra, s tím pivem.

"Až potom, Jake," stiskl jsem mu rameno a dodal šeptem: "Teďka obslouží návštěvu. Ať jsou co nejdřív pryč."

"Tak, jak to uděláme, pane Taylore?" ptal se starosta, když si sedal ke stolu. "Doma vás čeká moje paní s večeří, musíme si pospíšit." Na chvilku přestal žvanit a hleděl na svoje ruce, sepjaté na desce stolu. "Přiznám se ale, že s návštěvou vaší manželky jsem nepočítal," promluvil konečně, "nemám tolik místa, a..."

"Vyspím se na zemi," usmál se muž. "Něco podobného mi naprosto nečiní žádné potíže. Jedno lůžko, jak jste naznačil, přichystané máte, a tam můžete uložit mou ženu."

Starosta nevěděl kudy ven, a já, přiznám se, taky ne.

"Vy ji chcete zabít?" ozval se od krbu Jake. "Nemá cenu hazardovat na rozmoklým svahu se ženskou. Při vší úctě k vaší paní," uklonil se do rohu, "ale moc bych jí v tomhletom nefandil. Chlap do údolí sejde normálně, ale ženská, zvlášť v takovýchle pantoflíčkách, uklouzne, zorá půl stráně a dole čváchne do louže. Srazí si vaz, zláme ruce a nohy, a bude brečet, jak ji nikdo nemá rád." Jake se zvednul ze židle a prohnul se v kříži. Na celou hospodu to zalupalo. "Běžte se starostou, pane," promluvil opět po chvilce. "Hostinský Dixon vaší paní na noc přichystá pokojíček, jakej neměla ani malá Shirley v tom posledním filmu. Ráno si ji vyzvednete."

Zdálo se, že paní Taylorová proti Jakého návrhu nic nemá. Venku bylo skutečně psí počasí a teď, když se převlékla do suchého, určitě neměla ani nejmenší chuť znovu moknout. Horší to bylo s manželem. Vrtěl hlavou a přemlouval ji.

"Jen ji nechte, pane," promluvil znovu Jake. "Dixon vás za tu noc v jeho hostinci nevobere o poslední košili, to nemusíte mít žádnej strach. Přece jsme lidi, a musíme si pomáhat, no ne? Koneckonců," dodal a začal si přitom kousat nehty, "jestli si se starostou plácnete, tak budete tady se starým Dixonem sousedi. Třeba zrovna budete půjčovat Dixonovi traktor a jeho žena vám bude hlídat děcka, až si s tou svojí vyjedete do Gloucesteru na tancovačku."

Taylor potřásl hlavou. "A kdybych tu zůstal také a přišel až zítra, pane Kozlanski?"

"Vyloučeno," zavrtěl hlavou vehementně starosta. "Voda se dole po proudu vylila z břehů a několik rodin je bez přístřeší. Jako starosta musím být u záchranných prací, možná budeme muset povolat armádu. Hned zrána vás provedu domem, stájemi, a jak bude možno, objedeme pastviny a pole. Bohužel, jak vidíte, příroda se spikla, abych se vám nemohl věnovat více." Rozhodil rukama v bezmocném gestu. "Pak si to všechno můžete projít s manželkou."

Taylor pokrčil rameny. Teď jsem si teprve uvědomoval, že je vlastně dost mladý, snad třicet let. Zeptal jsem se.

"Máte pravdu," přisvědčil. "Je mi osmadvacet. Moje žena je o rok starší."

"Nevypadá," zabručel Dixon a konečně oběma přinesl šunku s vejci a chléb.

Cizinec svůj talíř odsunul. "Sněz si to, miláčku," řekl. "Najím se u pana starosty. Zítra se pro tebe zastavím."

Zvedl se a zapnul si mokrou bundu až ke krku, uhladil si vlasy dozadu a natáhl kapuci.

"Půjdeme?" starosta do sebe obrátil poslední hlt piva a vstal taky.

"Nepůjdeš s námi, Wille?" obrátil se starosta po pár krocích na mne. "Hádám, že by nebylo dobrý, kdybys potom šel domů sám. Nikdá nevíš, co se může přihodit..."

Vyšel jsem do deště jako poslední a zabouchl za námi dveře.

Mlčeli jsme. Co taky vyprávět ve svištící bouři, ve vodním hurikánu, kdy poryvy větru zalévají tvář a oči studeným přívalem?

"Letos volal moje jméno," zašeptal jsem k starostovi, když se Taylor trochu opozdil. "Radši bych se vrátil."

"Každej rok volá jméno jednoho z nás. To nic neznamená." zakřičel starosta do nového zaječení vichřice. I tak jsem mu stěží rozuměl.

Stezka se zúžila a stala se strmější.

"To se nedá do údolí vjet autem?" křičel za námi Taylor a přidal do kroku, aby nás dohnal. "Tohle přece nesjede ani traktor!"

"Je tu jiná cesta," odpovídal starosta. "Když prší, tak je z ní potok, divoká bystřina. Tudy bychom neprošli."

Taylor kývnul.

Světla hostince nám zmizela za úbočím kopce a starostova baterka viditelně nestačila.

Hukot řeky byl stále ponuřejší.

Nemůže to být dál než padesát metrů, pomyslil jsem si.

Čekal jsem to už dřív, ale až teď se tomu hejskovi z Knoxvillu něco znelíbilo. "Je tady kalný i vzduch, pane Kozlanski," řekl starostovi do ucha. "Vrátíme se, myslím. Řekl bych, že ztrácím zájem."

Strnul jsem. Mám do něj strčit? Sklouzl by až k vodě? Netušil jsem, jak to může být ještě daleko.

Starosta ale neztrácel rozvahu. Pokrčil rameny: "Prosím, já jdu domů, a vy se vraťte, jestli chcete." Taylor se zastavil. Těsně přede mnou, až jsem do něj málem narazil.

"Překážíte mi na stezce," zavrčel jsem a čekal, až uhne. Rozmýšlel se. Udělal ještě několik kroků dopředu. Možná deset, možná dvacet metrů.

Narudlý kužel světla z baterky skákal po větvích klátících se křovin, které vyčuhovaly z kalného proudu.

"Povodeň?" zeptal se nechápavě a otočil se na mne. První v řadě, starosta, úzkostlivě prosvěcoval rozblácené pobřeží a bál se, kde vyrazí z hladiny ruka v křeči, kdy se ozve Shackletonův jek a vynoří se jeho napuchlá tvář, aby nás svýma očima srazila do kolen.

Taylor se otřásl. "Jako by na mne sáhla smrt," řekl.

Starosta couvnul na krok od hladiny a chytil Taylora kolem ramen.

Ten se otřásl. "Musíme se vrátit," řekl. Najednou nějak moc mluvil.

Ksichtil jsem se na starostu. Sakra, strč už do něj. Jeremy Shackleton musí být někde blízko. Zaslechli jsme šplouchání ze tmy, které prve slyšet nebylo.

"Něco tam plave," řekl zase úplně zbytečně Taylor.

A pak se ozval jek. Křik. Snesl se k nám mezi studeným přívalem vody. Couvli jsme. Starosta pustil Taylora a oba jsme

se obrátili. Podklouzla mi noha. Snažil jsem se zabrat, rozběhnout se do příkrého kopce a ve vteřince jsem se pokřižoval. Pryč od vody. Bláto nám podkluzovalo pod nohama i rukama.

"Co je?" promluvil za námi Taylor. "To volala moje žena, ale nerozuměl jsem."

Snažili jsme se opanovat.

"Chadéééé!" ozval se křik znovu. Jek na smrt vylekané ženy.

"Chadwicku!" Pak byla pomlka. Snad se potřebovala nadechnout.

"Jde to od hostince," řekl starosta.

"Chtějí tě zabít, Chadwicku!" ozval se křik znovu.

Nemělo cenu se přetvařovat. Taylor se otočil a ve tmě jsme jasně viděli jen jeho běhna.

"Skoč!" zařval starosta a vrhl se mu pod nohy. Na mokré trávě Taylor okamžitě ztratil rovnováhu. Rozhodil paže, podklouzly mu nohy a dopadl do bláta. Polobotka na jeho noze tvrdě vykopla a zasáhla starostu do obličeje.

S heknutím se svalil. Taylor se po něm ještě ohlédl, pak se zase pokoušel vstát.

Měl jsem tu výhodu, že jsem byl nad ním. Těžkou ponorkou jsem jej nakopnul do břicha, a než se vzpamatoval a narovnal, nadzdvihl jsem jej a zkroutil mu ruce.

"Půjdeš do vody, chlapče," řekl jsem zadýchaně a vrazil mu koleno do ledvin. Popošel krok k hladině.

"Proč?" zeptal se, když jsem do něj strčil. Jeho tělo s cáknutím dopadlo do vody a hladina se nad ním zavřela. V trávě zablikala ztracená baterka. Posvítil jsem na hladinu.

"Proč?" zeptala se jeho tvář, která se vynořila dva metry od břehu. V krku mi zadrhlo a já najednou nedokázal odpovědět. Díval jsem se, jak se marně pokouší bojovat s proudem. Pak k němu připlaval těžký špalek, jako perlík narazil do Taylorovy hlavy a definitivně ji potopil pod vodu.

Ještě jednou jsem se rozhlédl po hladině osvětlené slaboučkým světýlkem baterky a chystal jsem se vrátit. Zvedl jsem poloomráčeného starostu a zasekl botu vzorkem do svahu. Alespoň kousek dál od řeky...

Neušli jsme ještě ani metr, když se za námi ozvalo šplouchnutí. "Jdeš špatným směrem, Wille," ozval se ječivý hlas abewyrtského utopence. "Otoč to a pojď za mnou."

"Zmiz do hajzlu," zařval jsem do tmy, ale neobrátil jsem se.

"Je tma, Wille," promluvil znovu Jeremy Shackleton. "Vůbec nevidím. Vždycky jsem špatně viděl. Máš šedivý vlasy, Wille?"

"Jdi do hajzlu, povídám!" zařval jsem znovu. "Máš tam chlapa, tak vypadni!"

Šlapal jsem dál a táhl starostu s sebou přes rameno.

Bylo ticho.

Opatrně jsem se ohlédl a přejel hladinu skomírající baterkou.

Nic. Možná sen.

A pak jsem si toho všiml.

Těsně u vody, v mazlavém blátě, byly otisky dvou rukou, jak se někdo opíral o břeh.

***

Nitka na nás nebyla suchá, když jsme konečně došli ke dveřím hostince a vpadli dovnitř.

Chlapi stáli u oken, civěli do propršené tmy a vyhlíželi se stále menší vírou náš návrat. Ani si nevšimli, kdy jsme vstoupili do místnosti.

"Už jsme tady," zachraptěl jsem a svezl se na židli.

Starosta ale jako by v teplé místnosti pookřál. Rozhlédl se, a pak zaječel hysterickým hlasem: "Co to má znamenat, chlapi?"

Mrknul jsem ve směru jeho pohledu a uviděl mladou paní Taylorovou, přivázanou prádelní šňůrou k židli.

"Co to má znamenat?" zaječel znovu.

"Dixonovic bába se dostala ven," vysvětloval Jake a pokrčil rameny. "Navykládala tady paní spoustu nesmyslů. Něco, jako že chcete zabít pana Taylora. Tady chudák paní se z toho skoro pomátla. Ječela a křičela, dokonce vyběhla ven a snažila se pana Taylora varovat..." Jake byl herec od přírody.

"To jsme zaslechli," připojil se starosta k Jakeově hře a vytáhl mladé ženě roubík z úst.

"No, a když chtěla běžet za vámi," pokračoval Jake, sehnul se ke krbu, vytáhl delší ohořelé polínko a zapálil si od něho cigaretu, "tak jsem si řekl, že si to naše obec nemůže vzít na svědomí, aby se tady mladá paní zabila pro nějaký pitomý žvanění starý báby. Nedala pokoj, tak jsme ji přivázali. Za ten roubík se hrozně omlouvám, paní. Bál jsem se, že tím křikem probudíte děti nahoře."

Teprve když jí začal starosta rozvazovat pouta, trhla sebou a promluvila. Klidně. "Kde je Chadwick?"

Starosta neodpovídal a zakousl se místo toho do uzlu, se kterým si už jinak nevěděl rady.

"Pan Taylor se asi utopil, paní," zastal jsem ho a snažil se očima dívat jinam než na její slzy. "Jak jste křičela, zničehonic se rozběhl, snad se polekal, nohy mu uklouzly na bahně a po kluzkým svahu se zřítil do rozvodněný řeky. Snažili jsme se ho zachránit, ale ani jsme ho v tý tmě a v tý kalný vodě nezahlídli."

"Že jste ho zabili?" zeptala se, i když poslední slovo už téměř nedokázala vyslovit.

"V žádným případě, paní," zavrtěl jsem hlavou. "Proč bychom to dělali? Co bychom si na něm vzali? Navíc, stejně jste tu vy. To bychom museli zabít i vás... To je nesmysl."

Zesinala. Vytrhla se starostovi, který ještě nestihl rozvázat poslední uzly na nohou, a pokusila se couvnout ke stěně.

Svázané nohy však neudržely rovnováhu, zvrátila se dozadu a zřítila se mezi židle.

Přiskočil jsem: "Stalo se vám něco?"

Vsedě na zemi si stáhla provaz z nohou, vyskočila a popadla židli do obou rukou.

"A teď mě necháte odejít k autu," vyjekla. "Přespím tam a ráno dojedu pro policii." Očima těkajíc z jedné strany na

druhou, pokrčená, se židlí v ruce, se opatrně plížila špalírem mužů ke dveřím. Pak vykopla dveře a zmizela ve tmě.

Zůstalo po ní ticho.

"Ne!" probral nás výkřik zvenčí, zuřivé zaječení a pláč.

"Už tam na ni čekal," zajektal někdo.

"Houby!" zasmál jsem se a vyšel za ní do deště. Zůstal jsem stát ve dveřích a zavolal na ni; "Paní Taylorová, nemá cenu celou noc stát u auta. Stejně nemáte klíče. Váš manžel si je vzal s sebou, viďte?"

Neodpověděla.

"Pošlu vám tam Jakea. Umí otvírat auta kouskem drátu. Jenom nám, prosím vás, nezmizte někde ve tmě. Za bouřek se trhají celé svahy a řítí se do řeky v údolí... Počkejte chvilku."

Vrátil jsem se do lokálu a kývl na Jakea. Hodil si na sebe pláštěnku a zmizel v dešti.

"Co s ní budete dělat?" ozval se konečně Dixon a popáté utíral prach z čokolád, vyrovnaných za pultem v otevřené polici.

"Snad my, Dixone," zvýšil starosta hlas a sklonil hlavu. Taky nevěděl.

"Co trochu šťouchnout do auta? Po kluzké trávě sklouzne do vody jako nic. Za těch pár vteřin, než zmizí ve vodě, nikdy ta žába nestačí vyskočit," navrhl někdo.

Zavrtěl jsem hlavou. "Já nechci vraždit, rozumíte? S tím chlapíkem jsme jenom zachraňovali vesnici. Někoho z nás. Tohle už by ale bylo zbytečný."

"Taky myslím," souhlasil starosta. "I kdyby došlo k vyšetřování a soudu, nikdy se nám nemůže nic dokázat. Budeme všichni tvrdit to samý, a pak si žádnej soudce nebude dělat hlavu z povídání hysterické ženské."

"A naše ženský?"

"Vždyť spěj," zamručel Dixon.

"A Dixonová?" zeptal jsem se já.

"Není svéprávná," připomněl nám hostinský. "Její výpověď neplatí."

Lokál ztichnul. Petrolejka čadila a zářila stále menším a menším plamenem, chlapi začínali usínat.

Otevřely se dveře a vešel Jake.

"Tak co?" zeptal se starosta.

"Spí jako mimino, chvíli jsem tam počkal," mávnul Jake rukou. "Nejdřív brečela, ale pak ji to sebralo a usnula. Bude mít smutný probuzení..."

"Ona, nebo někdo z nás," zabručel jsem, srovnal pět židlí k sobě, ze stolu stáhl ubrus a přikryl se jím.

Těsně předtím, než jsem usnul, vzpomněl jsem si na Steva, ale než jsem stačil vstát, abych ho pustil ze sklepa, propadl jsem se. Bylo to spíš bezvědomí než spánek.

* * *

Ráno mi zavonělo fazolema. Ženský běhaly sem a tam, vařily a rozdělávaly ohně před hostincem na rozmoklé zemi, pařící se v jarním sluníčku.

Protáhl jsem se a vstal.

"Ahoj, Betty," plácl jsem tu svoji po zadku, když probíhala kolem.

"Nech toho, sakra," praštila mě po ruce a chtěla jít dál. Najednou však sebou cukla jako vagón na zarážce a nerozhodně se zastavila: "Hele, co se tady v noci dělo?" otočila se ke mně a posadila se u vedlejšího stolu,

"Co by se dělo?" škrábal jsem se na hlavě a strkal si košili do kalhot.

"Nic? Ono se nic nedělo?" štěkla. "Venku stojí auťák, jakej jsem v životě neviděla, a v něm spí ženská..."

"Za mnou nepřijela," odsekl jsem.

"Tak co se s ní stalo?" zeptala se Betty už tišeji. "Je ubrečená a bojí se vylézt z auta..."

"Přijela večer, už po půlnoci, i se svým mužem. Chtěli tady kupovat nějakou usedlost. Ten její, nějakej Taylor, donutil starostu, ať s ním jde ještě v noci do údolí. Snad se chtěl porozhlídnout. V noci, představ si! Nějakej blázen. Starosta se bál, to víš. Poprosil mě, ať jdu s ním. Ten chlap tam uklouzl a spad do vody. Musel bejt během chvilky mrtvej. Ještě jsem viděl, jak do něj plnou parou drcnul kus stromu, co plaval kolem.

Tu ženskou to sebralo. K tomu jí Dixonová bába navykládala ty svý blbosti. A tak se zamkla v autě a čeká na policii, že prej jsme jí ho zabili..." Nejistě jsem se po Betty kouknul. Pohrávala si s otvírákem na konzervy.

"No tak, co ještě?" zeptal jsem se a vstal.

"Seď, Wille," poručila mi Betty. Poprvé v životě mi něco poručila. "Seď, Wille, a modli se. Kdo ho tam strčil?"

"Koho?"

"Víš moc dobře. Strčili jste ho Shackletonovi do chřtánu. Kdo? Ty nebo starosta?"

Poznala to na mně. Na to je moc dobrá žena.

"Tys ho zabil, Wille? Neznámýho člověka? Nemohl jsi tam radši strčit starostu? A kdybys nebyl můj muž, tak řeknu, že třeba i sebe, než někoho nevinnýho. Jsi vrah, Wille, víš to?"

Přikývnul jsem. Zacukala jí brada a čekal jsem, kdy se rozpláče. Vzal jsem ji do náruče a ona mi zabořila obličej do vesty.

"Neplač, Betty," šeptal jsem a hladil ji po vlasech. Otřásala se v křečovitých vzlycích a já jí líbal vlasy. Jemňounce a tiše.

"Čekala jsem do půlnoci, až zaječí," řekla mi, když se trochu uklidnila a utřela si oči do zástěry.

"Taky jsem to slyšel," řekl jsem a políbil ji na čelo. "To nic neznamená. Každej rok volá o půlnoci jméno jednoho z nás."

"Já vím. Shackleton tě chce, Wille," řekla po chvíli. "Stejně jako ty ostatní. Ale na tebe, jenom na tebe, tam už čekají dva, Williame."

"Kdybych tam nestrčil Taylora, tak by to byl někdo z nás. Třeba ty, nebo někdo z dětí," namítl jsem.
"Tak to mohl udělat někdo jinej!" vykřikla a rozběhla se ven. Zvenčí se ještě na okamžik vrátila do dveří: "Je vás osm, ale zrovna ty musíš dělat tohle! Jestli ty nemáš výčitky svědomí, tak já jo! Celejch patnáct let Pokaždý mi je, jako bych ty lidi zabíjela já, a ne Jeremy. To kvůli tobě, Wille, protože jsem si vzala vraha..."
Pár chlapů se vzbudilo a hledělo překvapeně na přibouchnuté dveře. Rozpačitě jsem se na ně zašklebil, utáhl si opasek a vyšel před hostinec. Sto metrů pod námi pleskaly hnědé vlny do mazlavých břehů a na vyvýšeninách, čouhajících z rozvodněné řeky jako ztracené ostrovy, stály naše statky, naše domovy, zalité jarním sluncem.
"Bude hezky," řekl Fred a přistoupil ke mně. Z kopců za řekou se kouřilo, až oblaka páry zakrývala výhled na Great Smoky Mountains.
"Bude," přikývl jsem.
Fred si odkašlal. Asi mi chtěl něco říct, jen nevěděl, jak začít.
Dívali jsme se na řeku. "No, co chceš, Frede," vybídl jsem ho.
"Promiň," omluvně se mi zadíval na knoflík u krku. Byl o něco menší. "Zaslechl jsem tvůj rozhovor se ženou. Má pravdu."
Pokrčil jsem rameny.
"Ale ty taky," dodal. "Kdybych věděl, jaké to tu je, nikdy bych se sem nestěhoval. Celý rok si budu okusovat nehty, koho to zase v květnu potká... Nikdy jsem nikomu nic neudělal. I kuřata u nás zabíjí žena." Rozpačitě přešlápl. "Tady jde o nás všechny, asi vážně musíme držet i v tomhletom všichni spolu, nebo tady začne platit zákon džungle... Kdybys potřeboval příští rok pomoc, tak přijď..." Ještě jednou přešlápl a zmizel. Včera nevěřil, vzpomněl jsem si. Pitomec. Půjdu šoupnout chlapa do vody a vezmu si s sebou někoho, kdo neumí useknout slepici hlavu. To určitě!
Řeka klesala a už bylo možné zahlédnout špičku kříže ze hřbitova.
"Snad nebudou zase mramorový desky rozházený po celým údolí," ozval se za mnou Bettin hlas.
"Tys přišla za mnou?" usmál jsem se.
"Jsem tvoje žena, ne? Miluju tě a stojím za tebou."
Přitáhl jsem si ji a objal ji kolem ramen.
"Ještě o dva metry a budeme moct jít domů," řekl jsem.
Dala mi ukazovák před ústa a vzala si slovo. "Udělal jsi to naposled, Wille," zašeptala. "Já nechci jednou říkat dětem, že jim jejich táta napsal z vězení..."
***
Dveře hostince byly v permanenci, stále víc lidí vycházelo ven. Okolo to vonělo snídaní a Dixon roznášel dětem k jídlu pomerančovou šťávu.
"Mám jí něco přinýst?" zeptal se mě, když se narovnal od zrzavých Millerových capartů, a mrknul směrem k autu. Bylo mi to jedno.
Taylorová si zřejmě v autě začínala připadat trochu divně uprostřed houfu dětí a žen. Ozvalo se cvaknutí a pomalounku pootevřela dveře.
"Pojďte k nám, paní," zavolala na ni Betty. "Trocha fazolí na slanině vás prohřeje. Jestli chcete místo pomerančové šťávy čaj nebo kávu, tak si řekněte..."
Taylorová vystoupila a třásla se vedle vozu. Zimou určitě ne.
"Pojďte," usmála se znovu Betty a natáhla k ní ruku s chlebem.
"Nechci," ozvalo se zaječení. "Chcete mě otrávit!"
Betty váhavě, spíš rozpačitě, stáhla ruku a hovor kolem ranních ohnišť ztichnul. Jen sem tam se ozval šepot, jak muži vysvětlovali ženským, co se stalo v noci. Doufal jsem, že nezapomněli, co jim můžou říct.
Taylorová si rozklepaně prohrábla vlasy a polkla. "Promiňte. Jsem úplně mimo... Děkuju vám, paní, ale musím jet pryč."
"Kam?" zeptal se Jake a zamířil k autu. Nic špatného nemyslel. Naopak. Myslím, že se mu mladá paní Taylorová líbila.
"Vy se ke mně nepřibližujte!" znovu vyjel její hlas až někam k jekotu. Rychle otevřela dveře chryslera, bleskově vklouzla dovnitř a zabouchla. Než došel Jake k vozu, několikrát zachraptěl startér, ale automobil se nepohnul.
"Zhaslo vám to, paní," usmíval se na ni skrz přední sklo. "Budete mít vlhký svíčky. Vylezte ven a najezte se, tady vám nikdo nic neudělá."
"Letos už určitě ne," zašeptala Betty vedle mne.
Zamračil jsem se. "Je to ženská, tak toho nech," okřikl jsem ji.
Taylorová seděla ve voze a rozmýšlela se. Půlnoční zděšení z ní už asi vyprchalo, ale stále nemohla uvěřit tomu, co se stalo.
Napětí povolilo. Děti se opět zakously do svých krajíců. Z kotlíků to báječně vonělo a za chvíli jsem seděl s Dickem a Dorotkou u pánve a nabíral si lžící kouřící jídlo.
Když se ozval hluk motoru, zprvu jsem myslel, že se Taylorové podařilo nastartovat. Pokrčil jsem rameny. Nikdo z nás neměl zájem ji tady zdržovat.
"Někdo přijel, Wille," promluvila s plnými ústy Betty a kývla hlavou směrem k silnici.
Z rozblácené polní cesty se hrabal kousek od hostince na asfalt abewyrtské silnice vojenský džíp.
"Snězte to, děcka, nebo vám nic nezbyde," chechtal se Jake. "Vojáci jsou ta nejhladovější pakáž na celý zeměkouli!"
Landrover zabrzdil, až pneumatiky odervaly kousky asfaltu, rozhlodaného trávou.
Starosta se zvedl a s rukama v kapsách došel k vojákům. "Co si přejete?"
Vyskočila uniforma s hubou Portorikánce: "Hledáme starostu Andrewa Kozlanskiho."
"Z jakého důvodu?" Starosta se rozkročil a strčil si do úst poslední kousek kůrky, který žmoulal v ruce.

Voják si promnul ruce v rukavicích. "Z důvodu zatčení pro vraždu..."

Oči nás všech se svezly na Taylorovou, uzavřenou v autě. Vždyť byla celou dobu tady, k sakru...

Voják si odkašlal: "Vlastně spíš z pokusu o vraždu."

O pár desítek metrů dál zařval motor druhého landroveru. V tom seděla nějaká vysoká šarže. Mám dojem, že to byl plukovník, nikdy jsem se v těch stužkách a hvězdičkách moc nevyznal. Vedle něj seděl Taylor. Kupec starostovy usedlosti, zrovna ten. Suchý a vymydlený. Místo své bundy a kalhot byl ve vojenské kombinéze.

Poznala to na mně.

"Hrozně jsi zbledl," špitla Betty a když jsem neodpovídal, jako by jí blesklo hlavou poznání, pohlédla na mne doširoka rozevřenýma očima a zašeptala: "To je on, viď?"

***

"Mě už Shackleton nedostane, Wille," syknul starosta, když jej vedli kolem mne k autu. Na rukou měl pouta a křečovitě se šklebil.

Nehnutě jsem stál a hleděl přes něj k horám za řekou.

"Soukromě," houknul starosta za sebe k vojákům a ti jej nerozhodně pustili. Ostatně, kam by jim mohl pláchnout?

Přistoupil ke mně a nahnul se mi k uchu: "Neboj, Wille, neprásknu tě. Proč taky? Někdo se tu musí starat o lidi. A líp jak ty to taky nikdo nedokáže."

Kývnul jsem a vsunul mu do kapsy balíček cigaret. "Drž se, Andy," a díval jsem se, jak jej nakládají do auta jako pytel brambor.

Stáli jsme v řadě, celá vesnice, jen bez ženských a dětí. Portorikánská tlama nás držela pod samopalem a Taylor snad podesáté procházel kolem a hledal druhého z těch, co mu pomohli do vody. Nepamatoval si. Asi mu ten špalek vytřásl z paměti moje jméno a doufám, že navždy.

Prodíral se kolem nás, dlouze civěl do každé tváře. Děti po něm tajně házely bláto a ženské mu dvakrát pomohly na zem. Vždycky vstal a znovu hledal. Ani jeho žena nepoznala tvář toho, kdo provázel jejího muže do údolí a sdělil jí potom smutnou zprávu. Jasně, byla tma a naše vousy jí v mihotavém světle petrolejky musely připadat úplně stejné.

Po půlhodině vylezl z džípu i plukovník: "Myslím, pane Tayloie, že je to zbytečné. Buď se vám vrátí paměť, nebo nám bývalý starosta jméno toho bastarda řekne sám... Mezi vámi je vrah," obrátil se potom plukovník k lidem a sešpulil rty. "V noci sprostě a zákeřně spolu se starostou vylákal pana Taylora z Knoxvillu k řece a pokusili se jej utopit. Naštěstí o dvě míle dál po proudu armáda prováděla záchranné práce a podařilo se nám pana Taylora vylovit. V kapse měl dopis od vašeho bývalého starosty... Vyprávěl nám o svém souboji u řeky... Nevíme, proč jej chtěli zabít. Nic se mu neztratilo. Zůstala tu jen jeho žena, ale myslím si, že to nebyl důvod k zavraždění člověka, kterého ani neznali..."

Znovu se na nás podíval.

"Porušujete právo, plukovníku," řekl jsem, už jen proto, abych mu pokazil tu chvilku jeho bezmezné důležitosti. "Jsme ve svobodné zemi, tak pryč s tím samopalem. Vraždy vyšetřuje policie. Vaše chování je nepřístojné, nejsme někde v Hondurasu. Pokud tedy došlo k nějakému pokusu o vraždu, o čemž silně pochybuji, bude to vyšetřováno policií státu Severní Karolína."

"A vy jste kdo?" zacloumal sebou.

Odmítal jsem odpovědět. Jake se protáhl a promluvil: "Je to William Hunt. Se vší pravděpodobností příští starosta. Mohl by vám potom zatopit, plukovníku..."

Lampasák mávnul rukou a Portorikánec sklonil zbraň. Všichni si vydechli, i když se nebylo čeho bát.

Zdálo se, že se trochu vzpamatoval. Přitočil se ke mně: "Chápejte, pan Taylor se nám prokázal jako důležitá vojenská osoba. Zřejmě nešlo jen o obyčejnou vraždu..."

"Od toho jsou jiné instituce," odsekl jsem. "Žádám vás, plukovníku, abyste se sbalili a opustili území Abewyrtského údolí."

"Vy mne vyhazujete?"

"Ne, žádám."

Uplivl si a odešel. Ještě jsem zaslechl, jak Taylorovi s díky odmítají jeho nabídku k odvozu. Nasedl a odjel.

Teď jsem si teprve mohl oddychnout.

"Shackleton ho odmítl," rozběhl se ke mně Steve, který po noci ve sklepě vypadal velice dobře. "Bude chtít někoho z nás!" zajektal mi do obličeje.

"Někoho z našich," dodal jsem.

Steve sevřel rty a pokýval hlavou. Pohlédl mi přes rameno a zbledl jako stěna.

Rychle jsem se otočil. Tak rychle, že jsem ztratil rovnováhu a musel se přidržet Steva. Pak jsem se konečně mohl podívat. Po mohutné, rozlité řece si razil cestu malý člun. Fredův čhin. Jen on má modrý. Fred Miller vesloval a jeho žena svírala kormidlo skoro v pravém úhlu.

"Maj tam i děcka," řekl Steve. "Odjel dřív, než se objevili vojáci. Myslel si asi, že už je po všem."

"Je to blbec," ulevil jsem si.

Člun udělal půlobrat a najel přídí na rozbahněný ostrov s Millerovic stavením uprostřed řeky. Malý Patrick vyskočil a přivázal poutací lano ke křoviskům. Pak vystoupili ostatní. Fred si nadhodil batoh a vyrazil k domu.

"Zbláznili se?" šeptal Steve. "Shackleton na ně počká třeba v kuchyni..."

"Nebe jim budiž milostivo," zašeptala Betty a odvrátila se.

"Odveď děti," řekl jsem jí potichu. "A nejen naše. Jestli to budeme muset vidět, tak ať to viděj jenom dospělí."

"Můj Bože," vzlykla Betty. "Koho z nich si vybere?"

***

Ženské odváděly děti do hostince a zavíraly všechny okenice.

"Zamkni je tam, Dixone," zavolal jsem přes rameno. "A pozamykej taky půdu, koukaly by se vikýřem..."
Nalevo ode mne zavrčel chrysler.
Stáli jsme nad údolím, ruce zaťaté v pěst.
"Tohleto si Fred nezasloužil, Wille," řekl mi Steve.
"A to doufám, že to bude Fred," odpověděl jsem ledově.
"Jestli si Shackleton vybere některýho z těch zrzků..." Vzpomněl jsem si, jak jsem před pár týdny učil Patricka a svýho Dicka střílet prakem veverky.
Znovu zabublal chrysler a znovu se Taylorovi nepodařilo nastartovat.
Ohlédl jsem se po něm. Z druhé strany přiběhla Betty a stiskla mi paži. Křičela strachy a neschopná promluvit ukázala na řeku. Trhl jsem sebou a obrátil se zpátky.
Z Millerova domu vyběhl Patrick, v náručí nejmladšího brášku, a i na tu dálku jsem viděl, jak zbledl. Všechny pihy se mu ztratily. Doběhl ke břehu a hledal člun.
V domě se ozval výstřel.
"Přišel tam za nima," zasupěl Dixon. "Chce někoho z místních."
"Nemoh to bejt ten zkurvenej z Knoxwillu!" zakřičel Jake. Poprvé v životě jsem viděl na jeho tváři slzy.
Automobil zabručel znovu. Taylorovi uvnitř vůbec netušili, co se na řece děje.
Chlapi váhavě popošli k autu. Nejdřív o jeden krok.
"Nemá to cenu," zavrtěl jsem hlavou. "Už jednou ho odmítl."
"A co tu ženskou?" řekl jeden z mužů. Myslím, že to byl Jake, kdo ho srazil k zemi.
Chlapi udělali druhý krok.
"Povídám vám, že to nemá cenu!" zařval jsem na ně.
Malý Patrick zmatkoval na břehu ostrůvku a z domu prásknul druhý výstřel.
"Shackletona přece nikdy nemůže zastřelit," plácal Dixon.
"A co bys dělal ty na jeho místě?" vrátil jsem mu to a nespouštěl oči z řeky.
Patrick se otočil k domu a zřejmě něco uviděl, co jsme my ještě zahlédnout nemohli. Plakal strachy.
Auto zaškytalo a chlapi znovu pokročili.
Rozběhl jsem se k vozu a zabušil na sklo.
Taylor stáhl okénko. "Co si přejete?"
"Prý jste voják?"
Přikývl.
"Jste ochoten zakročit? Proti vraždě dítěte?"
Vyběhl z vozu. "O co jde?"
Uviděl to sám. Ohryzek mu poskočil a oči se až neskutečně otevřely. Byl to mladý člověk. Voják. Určitě měl výborný zrak. Ne jako já. Tu plíživou šedozelenou siluetu, která se odlepila od stěny a zamířila k Patrickovi, musel vidět do nejmenších podrobností.
Taylor si rozepnul zip kombinézy a z podpažního pouzdra vyndal zbraň.
Nemohl se minout. I já jsem viděl, jak střela narazila do bytosti. Shackleton kráčel dál. Patrick zaječel, pustil brášku do bláta a utíkal podél břehu pryč. Shackleton jako by zaváhal. Na chvíli se zastavil.
Taylor přimhouřil oko a znovu vystřelil. "Proboha, co to je?"
"Strašidlo," odpověděl jsem. "Jednou za rok přijde a někoho utopí."
Pohrdavě se na mne podíval. "Jste pitomec," řekl mi.
Chlapi pokročili o další metr.
"Zkusíme to ještě jednou, Williame," zavolal někdo z nich.
Několik ženských se přidalo k nim.
Shackleton obešel ležící batole a pustil se za Patrickem.
Z domu vylezl Fred Miller napůl svázaný zelenými vodními šlahouny a potácel se Shackletonovi do cesty...
"Pane Taylore," řekl jsem a nabídl pravici ke stisku. "Když zabráníte té bytosti, aby dnes vraždila, dostanete usedlost po starostovi zadarmo... A půlku obecních polností."
"Nad touhle nabídkou ještě zapláčete," ušklíbl se Taylor. "Beru vás za slovo. Ode dneška jsem abewyrtský občan." Plácl do mé ruky a rozhlédl se. "Dejte mi člun!"
Dixon otevřel kůlnu a vytáhl starou pramičku. "Je stará," podotkl. "A navíc v ní chybějí špunty, musíte nějaký sehnat."
"Krucinál, tak ošpicujte kus klacku a vražte ho tam," zařval Taylor a znovu vystřelil. "Ta potvora je pěknej prevít," dodal. "Opadl z ní jen kus bláta."
Ženské si schovávaly oči za prsty a vykukovaly jen škvírami mezi malíčkem a prsteníčkem.
Patrick mezitím zaběhl na druhou stranu ostrova, kde jsme ho nemohli vidět. Šedozelený Shackleton ho následoval.
Fred nestačil. Spoutaný vodními rostlinami se potácel padesát metrů za oběma a prosil Shackletona, ať se otočí a jde k němu.
"Je to malej kluk," řval na Jeremyho. "Dyť tenkrát nebyl ani na světě..."
Zatloukl jsem obrácenou stranou sekyrky zašpičatělé kolíky do dna loďky a snesl ji s Jakém a Stevem až k vodě.
"Pane Taylore," zavolal jsem. Cizinec zajel rukou do vlasů té svojí, rozběhl se a skočil do pramičky. Posadil jsem se k veslům.
Zabral jsem a opřel se do vesel s největší silou. Rychle jsme se blížili k ostrovu a celou dobu jsem měl na očích sousedy na kopci pod hostincem.

"Vaše paní," prohodil jsem k Taylorovi, když se jeho žena objevila po boku mojí Betty.

Otočil se a zamával jí. Zahlédl jsem Betty, jak Taylorové něco vypráví. Skoro jsem tušil co.

Taylorová něco zavolala a Taylor se obrátil znovu. Tentokrát zpátky ke mně: "Mohu se spolehnout, že váš slib platí i pro případ, že se mi něco stane? Dostala by moje paní to, co jste mi slíbil?"

"Docela určitě," uklidnil jsem ho. "Víc žen už tu ovdovělo kvůli Shackletonovi, utopenýmu před patnácti lety. Žádnou nikdo z nás nikdá nevošidil."

Patrick stále nevybíhal zpoza stavení.

"Už tu měl být," starostlivě zamumlal Taylor.

Ohlédl jsem se a zabral pravým veslem trochu hlouběji. "Objedeme ostrov," vysvětlil jsem Taylorovi, kterého náhlá změna směru málem vyhodila z loďky. "Poplujeme Patrickovi naproti."

Za ohbím domu se nám otevřel výhled na louku pod chlévy. Nelidská Jeremyho ruka držela Patricka za nohu a táhla ho k vodě. Chlapec klouzal zády po mokré trávě, obracel se a snažil se zachytit drnů. Zůstávaly mu v ruce a zasypávaly okolí sprškou vlhké hlíny. Plakal a volal o pomoc. Z domu se ozvalo zaskučení.

"To je jeho matka," řekl jsem polohlasně, když jsem ucítil Taylorův tázavý pohled. "Asi ji svázal, stejně jako Freda. Jenže ona se z toho ještě asi nedostala."

Taylor přikývl. Spíš netrpělivostí než pro cokoliv jiného... "Co budeme dělat? Nemůžeme to stihnout. Stáhne ho do vody dřív, než na něj vůbec dosáhneme." Pak se zarazil. Tady odsud už viděl Shackletona z podstatně větší blízkosti než od hostince. "Kdo to vůbec je?" otřásl se. "Ale vážně. Blázen?"

Zavrtěl jsem hlavou a stále se co nejvíc opíral do vesel.

"Je to Jeremy Shackleton," odpověděl jsem mezi dvěma výdechy. "Chlap, co byl před patnácti lety v Abewyrtským údolí zlynčovanej za vraždu svýho otce. Když jsme mu prostříleli co se dalo, ještě žil." Už jsem šeptal a obrazy se mi promítaly před očima, jako by to bylo včera. "Pak přišel Steve na nápad svázat ho a hodit do řeky. Jeho tělo se nikdy nenašlo. Bylo to přesně před patnácti lety, třináctýho května..."

Taylor se ušklíbl: "A tak se vám teď mstí, co? Nebo potřebuje vaše duše k poslednímu soudu...?"

Na úšklebky jsem odmítal odpovídat.

Patrickova hlava nadskočila o nějaký skrytý kámen a chlapec zřejmě upadl do bezvědomí.

Ještě že sem není vidět od hospody, napadlo mne.

"Jako kdybych vůbec nestřílel," zanadával Taylor. "Co teď? Budeme tam muset skočit a dohnat ho ve vodě."

Na louku doklopýtal Fred a zaječel. Uviděl Shackletona i Patricka. Trhal ze sebe zelené šlahouny, utíkal a zakopával o kusy rostlin, vlajících na jeho nohách.

Ztuhl jsem a narovnal se v lodi.

"Jeremy!" zavolal jsem. Abewyrtský utopenec se zastavil metr od šplouchajících kalných vln řeky. Rozhlédl se.

"Jeremy, tady jsem," zavolal jsem opět a zamával veslem. "Nech toho chlapce a pojď za mnou!"

Od hostince nás nebylo vidět, ale moc bych se divil, kdyby nás neslyšeli. Bylo mi líto Betty, ale nedalo se nic dělat. Doufal jsem, že Taylorová dobře poslouchá...

"Pojď sem, Jeremy, máš mne tady," křičel jsem dál na stojícího a váhajícího Shackletona. "Nebo mě už nechceš? Bojíš se pomstít? Radši budeš topit malýho kluka? Jestlipak tě bolí ještě levý rameno, Jeremy? Do toho jsem tě střelil já, vzpomínáš?"

To rozhodlo. Shackleton pustil chlapce a sestoupil do vody.

"Vypadal nějak divně," otřásl se Taylor. "Myslel jsem, že ta jeho barva je naplácanej žabinec..."

"To je tisíckrát vymáčená kůže," řekl jsem. "Každej námořník nebo chlap od doků na východním pobřeží vám potvrdí, že utopení vypadají zrovna tak..."

Nad hladinou se zazmítalo několik chuchvalců mlhy a rozplynulo v paprscích slunce. Taylor se otřásl zimou. "Plujeme zpátky, ne? Kluka jsme zachránili."

Nesouhlasil jsem. Zasekl jsem veslo a přiblížil se s člunem o kousek blíž ke břehu.

"Za chvilku ho tu máme," houknul jsem na Taylora. "Každej rok třináctýho května musí někoho utopit, pokud ho někdo nezničí. Jenom nevím jak. Jiná možnost neexistuje."

Mezi pramičkou a ostrovem se rozvlnila voda a vynořila se Shackletonova hlava.

"Můj Bože, ona je to pravda," zašeptal Taylor k obloze. Z vody na nás zíral šedozelený obličej s tvářemi ožranými od ryb.

"Máš mě rád, Wille?" řekl Jeremy a udělal tempo k loďce. "Kdopak je to s tebou?"

"To je pan Taylor, Jeremy," odvětil jsem a snažil se nedívat na tu oďobanou tvář, "Myslím, že ses s ním už setkal..."

Ječivý hlas znovu otrávil ovzduší: "Máš pravdu, Wille. Ale nechal jsem ho být. Hrozně rád bych vám v noci pomoh, vždyť jsme byli sousedé, ale nemůžu. Jenom lidi z Abewyrtskýho údolí mě zajímají. Jeden do roka, však to víš," uchechtl se. "Je to daný někde úplně jinde a ani já, ani ty to nemůžeme změnit."

Mrkl jsem na Taylora. Nevměšoval se do hovoru. Klečel na přídi a zvracel přes bort do vody.

"Máš pravdu," zaječel Shackleton znovu, když si špatně vyložil můj pohled. "Naposled se rozhlídni! Nemůžeš mi utýct."

Vzpomněl jsem si na lidi u hostince. Mají to jako rozhlasovou hru, napadlo mě cynicky.

"Nemůžu ti utýct," opakoval jsem a postavil se v loďce.

"Skočíš za mnou?", ušklíbl se zbytek Shackletonových tváří.

"Nastavím ti náruč, Wille!"

"Neskočím, Jeremy, musím tě zklamat," řekl jsem potichu. Tohle nemuseli na kopci slyšet.

Jeremyho znetvořeným obličejem se mihlo podezření. "Co chceš dělat, Wille?"

"Uvidíš," šeptnul jsem znova. "Jak se přiblížíš ke kraji člunu, tak tě skopnu dolů, je ti to jasný?"
"Může bejt," připustil Shackleton. "Až ale budeš Vystupovat z loďky na břeh, budeš v nevýhodě. Pak tě dostanu. A nebo," zarazil se a zapřemýšlel. "Co kdybych ti ten koráb převrátil..."
"Počkej chvilku," poprosil jsem ho šeptem. "Utýct ti stejně nemůžu."
Shackleton zavířil rukama těsně pod hladinou. Vlnky rozhoupaly člun a tak tak jsem neztratil rovnováhu.
"Dobře," zavřeštěl zase jeho ječivý hlas. "Trap se. O to větší budu mít radost, až budeš polykat andělíčky."
Přeskočil jsem sedačku uprostřed loďky a popadl Taylora. Napůl ležel, napůl seděl, a rukou a hlavou visel ze člunu.
"Půjdeš do vody, chlapče," zašeptal jsem a vzápětí si uvědomil, že tuhle větu už jednou ode mě slyšel. V noci.
Prudce se otočil, poznal mě a v očích se mu mihnul strach. Snažil se postavit, ale byl tak zesláblý zvracením, že se ozval jenom jeho povzdech.
Zkroutil jsem mu ruku, druhou rukou jsem mu chytil nohy a lehl na ně. Jeho ruce se dostaly mezi hranu člunu a moje tělo. Ozvalo se křupnutí. Pak i výkřik. Jeho.
Od hostince se ozvala odpověď,
Taylorovy bezvládné ruce se vysypaly z člunu a já měl konečně svoje ruce volné. Zatlačil jsem mu hlavu k hladině.
Chtěl promluvit.
Bylo slyšet jen zabublání. Ještě kousek! Přitlačil jsem,
"To je ti houby platný, Wille," ozval se Shackleton a připlaval až k loďce. "Ten chlap není vodcaď."
"Myslíš?" s námahou jsem se zasmál. Na hladině prasklo několik bublinek a Taylorova hlava sebou zazmítala.
"Myslím, že si lokl," zaječel Shackleton vzrušeně. "Přesně tak to bude i s tebou, Wille! Za chvilku..." dodal.
Přehodil jsem Taylorovy nohy přes bort člunu a zašklebil se na Jeremyho.
"Na tvým místě bych si pospíšil, ty starej vopičáku," zachechtal jsem se.
"Ten mladík je už půl hodiny abewyrtským občanem, a to z vlastního rozhodnutí. Stačilo mu nabídnout Kozlanskiho usedlost..."
Shackleton se jakoby nechtěně přiblížil k Taylorovu tělu a stáhl ho ke dnu.
Kola na vodě se rozplývala. Uplivl jsem si a zamířil k ostrůvku.
Fred se zbavil posledních kusů šlahounů a stiskl Patricka v náručí.
***
Hned jak jsem přirazil s pramičkou pod hostincem, všiml jsem si Taylorové. Měla smutné oči, jaké mívají jenom ženské.
"Tak se vám to přece povedlo," zasyčela.
"Mně ne, paní," ohradil jsem se. "Viděla jste tu bytost, když se hnala ostrůvkem po tom chlapci, ne? A možná jste i slyšela, co se za ostrůvkem dělo."
"Já nejsem pitomá, pane Hunte!" odpověděla mi.
"To si taky nemyslím, paní Taylorová..."
"Proč to děláte?" zeptala se, když jsem vytáhl člun na břeh a sám se s ním dřel do kopce k hostinci. Nikdo neměl odvahu mezi nás přijít. "Proč se neodstěhujete? Proč se díváte, jak někdo někoho zabíjí? Jen tak, bůhví proč..."
"Máme to tu rádi, paní Taylorová," odpověděl jsem.
Otočila se a vydala se nahoru k hostinci. Po pár metrech se zastavila. "Za rok to přijde zase?"
Přikývl jsem.
Znovu se zeptala a ukázala na starostův statek: "Patří mi ta usedlost, jak jste slíbil Chadwickovi?"
Pokýval jsem hlavou. "Navíc ještě polovina obecních polností. Váš manžel sice Shackletona nezničil, ale vytrpěl si asi svý. Bylo by proti Bohu, kdybychom se o vás nepostarali."
Zavřela oči a pak je otevřela přímo proti slunci. "Zůstanu tady. Budu tady žít. Ta pole, co mi dáváte, vám pronajmu, nevěděla bych, co s tím..."
"Třeba by se našel někdo, kdo by vám pomoh..." vzpomněl jsem si na Jakea.
Zavrtěla hlavou a smutně se usmála. "Vím, že jste ho nezabili. Jenom jste ho předhodili místo toho chlapce..." Zase se rozhlédla po údolí. Voda už opadávala.
"Zůstanu tady," opakovala, "a počkám na příští rok. A pak půjdu za tou příšerou a dostanu od ní Chadwicka zpátky... Já to dokážu, pane Hunte, nevěříte?"
"Věřím," usmál jsem se a nevěděl, kam s očima.
U kůlny jsem shodil člun na zem a zašel za Jakem.
"Mám pro tebe úkol, Jake," zašeptal jsem mu do ucha a očima mrknul po Taylorové. Pochopil.
"Je mladá, hezká, a co neumí, to ji naučíš. Musí se do tebe zamilovat, zapomenout na toho svýho vojáčka, jináč nemusíme za rok nikoho hledat. Rok by se užírala a pak by skočila k Jeremymu dobrovolně. To by byla škoda, taková hezká holka. Co říkáš?"
Jake se zasmál: "Povídáš radši já, než aby ji za rok ocucal Shackleton."
Praštil jsem ho do zad: "Takovýhle fóry neříkej," zavrčel jsem a cítil, jak se mi žaludek stěhuje do krku. "Já jsem viděl jeho ksicht zblízka..."
Jake zmizel a po chvilce jsem ho zahlédl, jak odvádí vdovu Taylorovou do hostince. "Budete tu bydlet pár dní, než vám upravím starostovo stavení. To víte, starosta byl sám, a podle toho to tam vypadá..."
Odvrátil jsem se a Betty mi sama vklouzla do náručí. Chtěla promluvit. Zarazil jsem ji: "Ty bys v tom Patricka nechala?"

Zavrtěla hlavou. "Co Taylorová?"
Řekl jsem jí o tom. I o Jakeovi.
"Nějak se staráš," rýpla si.
"Neslyšelas?" stiskl jsem ji. "Mám být příští starosta..."
Zasmála se a objala mne.
Na rok pokoj, co víc si můžem přát?